

Conte sobre un home inoblidable

Hi havia una vegada un artista jove, amb molt de talent, però totalment desconegut. Aquest home era una persona assenyada, inquieta i somiatruites. Era una persona realment molt innovadora que sempre tenia noves idees. Creia que amb les seves obres algun dia seria capaç de canviar l'art profundament. Però aquells dies el nostre protagonista era només un artista pobre. Treballava cada dia per vendre almenys una de les seves pintures per poder sobreviure. Com que ell era un home intel·ligent sabia que el seu aspecte físic no era prou característic perquè algú qualsevol pogués identificar-lo.

Si algú el veia amb un cop d'ull, podria descriure'l amb les frases següents: No només tenia els cabells poblats i llisos, sinó també cabells atzabegencs. Els seus cabells sempre estaven ben pentinats, tots els blens negres eren al seu lloc, perfectes. El seu front alt sempre estava ple d'arrugues significat que aquest geni sempre estava pensant en alguna cosa innovadora. Les celles espesses i negres enquadraven els seus ulls injustificadament grans. A més, tenia els ulls fora de les òrbites. El seu nas no era ni aguilenc, ni xato, sinó llarg i amb forats ben vistosos. El nas estava ben posat al mig de la cara. Les seves galtes eren plenes, i els llavis primis, però vermells com un tomàquet i amagaven les perles de la seva boca, unes dents com la neu. Només les seves orelles trencaven aquesta imatge angèlica, perquè a banda i banda estaven una mica desenganxades. El nostre artista no era espacialment alt, ni fort com un roure. No era ni musculós, ni especialment atractiu. Com diuen les àvies, va ser poca cosa ja que era tan escanyolit com un escuradents.

En llegir aquesta descripció cal confessar que aquest pobre artista no tenia cap característica especial. Ell també ho sabia. Sabia que li faltava alguna cosa, però no sabia què. Va passar hores llargues canviant el seu aspecte físic. Creia que un nou color de cabells, o un vestit elegant seria la solució, però després de nombrosos esforços, va admetre que no podia trobar la cosa que li faltava.

Per trobar inspiració per les seves obres, algun dia va caminar pel seu bosc preferit, que era al costat del seu petit poble. Després de caminar unes hores sense rumb, va asseure's a l'herba, sota d'un arbre, on en un bolet va veure una cosa molt estranya, però especialment interessant que va fer volar la seva fantasia.

Al principi, no tenia ni idea de què podia ser aquell petit ésser, però després d'uns minuts d'investigació, va adonar-se que era un animal, concretament un escarabat. Com que el nostre protagonista mai en la seva vida havia vist una cosa semblant, va agafar l'escarabat, i va posar-lo a la butxaca. Ell sabia exactament que aquest descobriment seria capaç de canviar la seva vida. Estava segur que aquest ésser estrany era un regal del Déu que podria solucionar tots els seus problemes. Però en aquell moment encara no tenia ni idea de com aquell petit ésser podria ajudar-lo.

Atès que estava cansat, va decidir que dormiria una miqueta, i després, amb nou esforç, intentaria resoldre el misteri de l'escarabat. Després d'un minut de somni, el petit escarabat va començar a moure's, i al mateix temps a parlar. Això realment va sorprendre el nostre protagonista. El pobre home no sabia exactament si encara estava dormint o ja estava despert.

L'escarabat es va adreçar a l'home:

- Per què m'has portat aquí? Per mi, és un lloc bastant estrany i desconegut. El meu habitatge natural és el bosc o un arbre balmat. Vull tornar-hi ara mateix!
- Ja que no et conec, i mai a la meua vida he vist un ésser com tu, volia saber quin regal havia trobat al bosc. –va respondre l'artista sorprès.

El petit ésser li va explicar que ell era un escarabat, concretament un banyarriquer, i que el seu nom venia de les seves banyes llargues, que semblaven unes antenes.

- D'acord, ara ho entenc. Però...
- I tu, qui ets? –va interrompre'l el banyarriquer cridaner.
- Jo... jo... només sóc un artista poc conegut. –va respondre l'home tímid.
- Doncs bé, tu realment no ets conegut, atès que jo tampoc no he sentit mai parlar de tu.

L'home també sabia que li faltava alguna cosa, però no sabia exactament què era. A alguns els agradaven les seves obres i, gràcies a Déu, també havia venut algunes de les seves pintures. Però els que havien comprat les seves pintures tampoc el reconeixen pel carrer. L'home somiava en ser famós i conegut.

- La veritat és, amic meu, que tu només ets una persona ordinària. Quan estàs caminant pel carrer, ningú pot reconèixer-te, perquè no tens cap senya

d'identitat. Si vols ressaltar entre la gentada, hauries de canviar –li va aconsellar el banyarriquer.

- Però per tu la vida és molt fàcil. Només cal mirar-te. Les teves banyes llargues criden molt l'atenció. –va sospirar l'artista.
- Sí, és veritat, però jo només sóc un petit banyarriquer. Els éssers com jo no som capaços de fer gran coses, especialment si estem sols. –va replicar el cridaner.

L'artista estava segur que ell, amb les característiques del petit banyarriquer, podria tenir molt d'èxit. L'artista somiava que si ell tingués tantes banyes com el seu nou amic, tothom podria identificar-lo, i mai més a la seva vida seria algú ordinari entre la gent. El banyarriquer sabia que l'home tenia raó, però encara no tenia ni idea de com podrien unir el seus esforços.

- Si no t'enfades, vull preguntar-te una cosa indiscreta. –va dir l'escarabat amb curiositat.
- Endavant, petit amic meu. –el va animar l'home.

El banyarriquer li va preguntar per què no portava barba o bigoti. I l'home li va explicar que ell ja havia intentat deixar-se créixer algun tipus de bigoti o barba, però no eren gens característics

- Com que ja ets un adult, seria normal que tinguessis algun tipus de pèl sota del nas. –va explicar-li el banyarriquer saberut.
- Si tingués un bigoti com les teves banyes tothom podria reconèixer-me. –va fantasiar el nostre protagonista.
- Doncs, perquè no reunim els nostres esforços, i conquerim tot el món? –va entusiasmar-se el petit ésser.
- Crec que no ho entenc. Com vols realitzar-ho?

Atès què l'home encara no entenia què volia dir, el petit ésser li va explicar la seva idea innovadora. Com que el nostre protagonista no tenia cap senya identitat, però el banyarriquer era un escarabat que cridava molt l'atenció, ell podria ser el seu nou bigoti. Estava segur que junts podrien ser coneguts a tot arreu del món.

- Quina idea tan estranya! Però podria funcionar. Doncs, cal provar-ho. Vine aquí, sota del meu nas.

Déu meu! Quina cara més inoblidable! –l'artista va llançar un crit mentre es mirava al mirall.

- I la idea està funcionant! –va gloriejar-se el banyarriquer.

- Però, finalment, hem de provar com funciona a la pràctica. –va insistir l'home.

Com que l'escarabat estava d'acord amb el seu nou amic, van sortir al carrer per veure les reaccions de la gent. En aquell mateix moment, quan l'artista amb el seu nou bigoti va sortir al carrer, tothom va mirar-lo, amb uns ulls tan grans que el pobre home no s'ho podria creure. Per tant el nostre protagonista va decidir que contractaria al banyarriquer perquè fos el seu nou bigoti especial. L'artista sabia que era la gran oportunitat que havia estat esperant. Per sort, al petit escarabat també li agradava fer sensació, per això va acceptar l'oferta de l'home.

El nostre protagonista va començar a treballar amb nou esforç, i amb el pas del temps va esdevenir més i més conegut al món de l'art. Amb l'ajuda d'aquest bigoti el seu aspecte físic va esdevenir inconfusible.

L'única cosa que quedava era el descobriment del gran secret. Qui era el protagonista d'aquest conte surrealista? Doncs bé, el nostre artista surrealista conegut a tot arreu del món, era el famós Salvador Dalí.

Després de treballar junts durant dècades, el petit banyarriquer va morir. Dalí va perdre no només el seu bigoti especial, sinó també el seu millor amic. Dalí sabia que la seva vida mai seria el mateix, però la influència del petit escarabat va canviar no només el seu aspecte físic, sinó també el seu estil i el seu art. Després de la mort del banyarriquer, Dalí va voler commemorar el seu amic. Estic segura que tothom coneix *Els rellotges tous*, una de les obres més famoses d'aquest geni. Heu observat mai les agulles de l'estàtua del rellotge tou a Andorra la Vella? Les agulles són com les banyes del banyarriquer.

Doncs ara ja sabeu que aquest rellotge no només és una obra surrealista, sinó que també conserva els records d'un amiatat especial entre el gran artista del segle XX i un petit banyarriquer.

Little Bell

